

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **J. S. Autodoprava**
sídlem Porubská 943/1, 708 00 Ostrava
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. 16794-2/2018-900000-315, ve věci spotřební daně

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou do datové schránky Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 10. 9. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl jeho odvolání a současně potvrdil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 8. 1. 2018, č. j. 2703/2018-570000-42, kterým celní úřad nevyhověl žádosti žalobce o vrácení zajištěných finančních prostředků.
2. Žalobce v žalobě tvrdil, že celní úřad vydal dne 7. 8. 2014 celkem 7 zajišťovacích příkazů, na jejichž základě vydal dne 7. 8. 2014 exekuční příkaz, kterým došlo k vymožení částky 4 953 124 Kč z jeho účtu. Následně žalobce s ohledem na (dle jeho názoru) nezákonný postup správce daně při provádění daňové kontroly i při rozhodování a na „faktickou úhradu daňové povinnosti při nadbytečném podání dodatečných daňových přiznání“, zaslal dne 22. 11. 2017 správci daně žádost o vrácení zajištěných prostředků ve výši 4 953 124 Kč, která byla v přezkoumávaném řízení zamítnuta. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nesouhlasí s ním, neboť jej považuje jak právně, tak skutkově, za nesprávné. Podle žalobce daňová kontrola, na jejímž základě došlo k vydání předmětných zajišťovacích příkazů a následně k exekuci, nebyla provedena v souladu s procesními předpisy, především ve smyslu provedeního dokazování a celní úřady nemohly následně správně stanovit daň za kontrolované období. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a v průběhu řízení před daňovými orgány došlo podle něj k podstatnému porušení právních předpisů o daňovém řízení a současně práv žalobce vyplývajících z Listiny základních práv a svobod, zejména práva na spravedlivý proces. Prvoinstančnímu správnímu orgánu žalobce dále vytkl, že opírá zákonnost provedené kontroly a následné vyměření daňové povinnosti o závěr, že žalobce minimálně v období od března 2013 do října 2013 nakoupil celkem 395422 litrů minerálních olejů od nekontaktních dodavatelů, a to pravděpodobně s úmyslem zastřít jejich původ a vyhnout se daňové povinnosti. S uvedenými závěry se bez dalšího ztotožnil také žalovaný v napadeném rozhodnutí, přičemž konstatoval, že žalobce svým odvoláním toliko napadá výhradně rozhodnutí celního úřadu, která již nabyla právní moci a jsou z přezkumu vyloučena. V závěru napadeného rozhodnutí pak žalovaný podle žalobce alibisticky konstatuje, že žalobce nijak nerozporoval skutkový stav zjištěný při rozhodování o nenavrácení zajištěných finančních prostředků, avšak toto tvrzení nemá oporu ve skutečnosti, neboť žalobce od počátku namítá nezákonnost postupu správce daně, v jehož důsledku došlo k zajištění finančních prostředků a nezákonně provedenou daňovou exekuci. Žalovaný dále podle žalobce pochybil tím, že při vydání napadeného rozhodnutí porušil zásady daňového procesu obsažené v § 8 zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), když nedbal toho, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly důvodné rozdíly. Poukázal na zprávu o kontrole č.j. 6483-5/2018-570000-52, ze dne 30. 1. 2018, týkající se spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období leden až duben 2013, kdy celní úřad dospěl k závěru, že žalobci nevzniká daňová povinnost k úhradě spotřební daně a předložené doklady splňují zákonné náležitosti. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí a ztotožnil se se závěry celního úřadu i přesto, že mu byl průběh tohoto řízení znám a tyto námítky nijak nerefletoval, pouze alibisticky poukázal na jejich nepřezkoumatelnost, aniž by takové rozhodnutí dostatečně zdůvodnil. Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že

žalovaný vystavěl napadené rozhodnutí na pochybnostech a diametrálně odlišném přístupu ve skutkově obdobných případech, čímž došlo k porušení základních zásad daňového procesu a napadené rozhodnutí tak trpí procesní vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, přičemž se žalovaný vůbec žalobcovými námitkami nezabýval s poukazem na jejich nepřezkoumatelnost. Takový postup považuje žalobce za rozporný s ústavně zaručenými právy.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na vývoj žalobcovy argumentace, který v žádosti o vrácení zajištěných prostředků ze dne 22. 11. 2017 tvrdil, že požadované prostředky uhradil a poté, kdy bylo zjištěno, že předmětnou daň dobrovolně neuhradil, ale byla vymožena exekučně a tudíž žádný přeplatek neexistuje, brojí proti závěrům daňové kontroly a proti rozhodnutím, které nabyly právní moci v roce 2014. Žalovaný zdůraznil, že mu právní normy neumožnily v rámci odvolání měnit či rušit pravomocná rozhodnutí.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že celní úřad vydal dne 7. 8. 2014 celkem 7 zajišťovacích příkazů, kterými uložil žalobci, aby zajistil úhradu spotřební daně z minerálních olejů za březen 2012 až květen 2012, září a říjen 2013, duben 2014 a za období do 28. 4. 2014, která nebyla dosud stanovena, a to složením jistoty na depozitní účet celního úřadu uvedený v zajišťovacích příkazech. Celková výše částky, která byla zajišťovacími příkazy uložena žalobci k úhradě, činila 4 953 124 Kč. Exekucním příkazem ze dne 7. 8. 2014, č. j. 76097/20174-570000-42, rozhodl celní úřad o nařízení daňové exekuce vůči žalobci k vymožení částky 4 953 124 Kč na základě vykonatelných zajišťovacích příkazů, a to příkázáním pohledávky z účtu žalobce u poskytovatele platebních služeb.
5. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce podáním ze dne 22. 11. 2017 požádal celní úřad o vrácení prostředků zajištěných k úhradě spotřební daně, vymožených shora uvedeným exekucním příkazem ze dne 7. 8. 2014. V žádosti popsal okolnosti vydání zajišťovacích příkazů a následnou exekuci částky 4 953 124 Kč z jeho účtu a dále poukázal na to, že podal dne 11. 8. 2014 dodatečná daňová přiznání za všechna dotčená zdaňovací období roku 2012, 2013 a 2014, kdy došlo k úhradě předmětné spotřební daně v celkové výši 4 953 124 Kč dne 14. 8. 2014 poukázáním na účet správce daně. Ze všech shora uvedených důvodů, zejména s poukazem na uhrazení předmětné spotřební daně, tak podle žalobce nebyl dán důvod pro zajištění předmětných finančních prostředků, a proto požádal o jejich vydání. Celní úřad dne 8. 1. 2018 (č. j. 2703/2018-570000-42) rozhodl tak, že se žádosti nevyhovuje a vymožené prostředky se nevrací. V odůvodnění rozhodnutí celní úřad uvedl, že žádost žalobce posoudil podle obsahu jako žádost o vrácení zajištěných finančních prostředků v celkové výši 4 953 124 Kč, které byly zajištěny na základě vykonatelných zajišťovacích příkazů daňovou exekucí. Celní úřad zrekapituloval okolnosti vymožení finančních prostředků (vydání zajišťovacích příkazů, vedení exekuce) s tím, že vymožené peněžní prostředky byly dne 15. 8. 2014 připsány na exekucní účet správce daně. V souvislosti s podáním přiznání ke spotřební daní z minerálních olejů dne 11. 8. 2014 žalobcem pak došlo ke stanovení daně a tímto dnem zanikla účinnost zajišťovacích příkazů. Celní úřad pak v souladu s § 168 odst. 4 daňového řádu převedl po zániku jejich účinnosti vymožené částky na úhradu stanovených daňových povinností žalobce. Celní úřad dále uvedl, že dotazem na poskytovatele platebních služeb ověřil, že žalobce nezaplatil dne 14. 8. 2014 dobrovolně převodem ze svých účtů svoje daňové povinnosti, ale jednalo se ve skutečnosti o odepsání peněžních prostředků v rámci daňové

exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 7. 8. 2014. Celní úřad uzavřel, že neeviduje u žalobce žádný přeplatek na zajištěných prostředcích vymožených exekučním příkazem ze dne 7. 8. 2014, proto vymožené prostředky nevrátil. Proti rozhodnutí celního úřadu podal žalobce odvolání, ve kterém správci daně mimo jiné vytýkal, že nesprávně právně posoudil zjištěný skutkový stav, který nebyl zjištěn dostatečně a úplně, když nesprávně přistoupil k zajištění prostředků k úhradě spotřební daně z minerálních olejů, aniž by byly splněny zákonné podmínky pro předmětné zajištění. Poukázal na postup celního úřadu při daňové kontrole spotřební daně z minerálních olejů pro zdaňovací období leden, únor, březen a duben 2013, kdy celní úřad dospěl k závěru obsaženému ve zprávě o daňové kontrole ze dne 30. 1. 2018, a to, že na základě prokázaných skutečností mu jako daňovému subjektu nevznikla daňová povinnost k úhradě spotřební daně z minerálních olejů a jím předložené doklady splňují zákonné náležitosti dokladů k prokázání zdanění podle § 5 a § 51 zákona o spotřebních daních. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v úvodní části tohoto rozsudku. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval obsah žádosti žalobce ze dne 22. 11. 2017 a zjištění celního úřadu, ze kterých vyplývá, že žalobce předmětnou částku dne 14. 8. 2014 neuhradil dobrovolně převodem ze svých účtů, ale jednalo se ve skutečnosti o odepsání peněžních prostředků v rámci daňové exekuce nařízené exekučním příkazem postihujícím pohledávku z účtu žalobce u poskytovatele platebních služeb, se kterými bylo následně naloženo v souladu s ustanovením § 168 odst. 4 daňového řádu, a to převedením na úhradu daňových povinností žalobce. Protože celní úřad neevidoval u žalobce žádný přeplatek na zajištěných prostředcích vymožených výše zmíněným exekučním příkazem, bylo podle napadeného rozhodnutí rozhodnuto správně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že žalobce nepřipustně napadá pravomocná rozhodnutí, která nabyla právní moci už v průběhu roku 2014.

6. Podle dodatečně doložené doručky datové zprávy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno prostřednictvím zástupce dne 9. 7. 2018, což krajský soud vyhodnotil při posouzení včasnosti žaloby.
7. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání, kterého se zúčastnil žalobce (prostřednictvím substituční zástupkyně) a pověřený zaměstnanec žalovaného. Zástupkyně žalobce zopakovala své výhrady proti výši vyměřené daně, zdůraznila, že nesouhlasí především s převodem zajištěných prostředků na (dle žalobce) neexistující daň a poukázala na závěry kontroly za leden až duben 2013. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
8. Po stránce skutkové lze považovat za prokázané, že celní úřad vydal dne 7. 8. 2014 celkem 7 zajišťovacích příkazů, kterými uložil žalobci, aby zajistil úhradu spotřební daně z minerálních olejů za v zajišťovacích příkazech uvedené měsíce v letech 2012, 2013 a 2014 úhradou částky 4 953 124 Kč, na jejichž základě byla vedena vůči žalobci daňová exekuce a uvedená částka byla v průběhu této exekuce vymožena.
9. Úvodem právního hodnocení považuje krajský soud za nezbytné postavit najisto předmět přezkoumávaného daňového řízení, protože žalobce v rámci žalobních bodů kumuluje námitky hned z několika daňových řízení, která je třeba od sebe striktně odlišovat. Za

Shodu s prvopisem potvrzuje

podstatné považuje krajský soud, že celní úřad posoudil předmětnou žádost žalobce ze dne 22. 11. 2017 v souladu s jejím obsahem jako žádost o vrácení zajištěných prostředků. Z obsahu žádosti se totiž podává, že žalobce podle tvrzení uvedených v žádosti měl vedle exekučního vymožení uhradit totožnou částku v návaznosti na podání dodatečných daňových přiznání. Pro účely rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce tak bylo významné, zda vskutku došlo k úhradě na totožnou daň jak na základě vydaných zajišťovacích příkazů, tak při následném stanovení daně, případně zda došlo v souvislosti s vymoženými částkami k jinému vratitelnému přeplatku. Pokud žádný vratitelný přeplatek zjištěn nebyl, zejména pak nebyla prokázána žalobcem tvrzená dobrovolná úhrada po podání dodatečných daňových přiznání, tak celní úřad postupoval správně, když žádosti žalobce nevyhověl a žalovaný tím, že prvostupňové rozhodnutí potvrdil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 1 Afs 101/2008 – 60, nebo ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 85/2012 – 54, oba dostupné na www.nssoud.cz). Z označených rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že řízení o vrácení přeplatku neslouží k přezkumu správnosti postupu správce daně při stanovení daně. K tomu slouží jiné právní prostředky, které nebyly předmětem přezkoumávaného řízení.

10. Po porovnání obsahu žaloby s napadeným rozhodnutím nezbývá krajskému soudu než konstatovat, že žalobcovy žalobní body směřují proti zákonnosti daňové kontroly, proti zajišťovacím příkazům, stanovení daně, či proti převedení zajištěných prostředků na úhradu stanovené daně podle § 168 odst. 4 daňového řádu a zcela se tak míjejí jak s napadeným rozhodnutím, tak také se samotnou žádostí žalobce ze dne 22. 11. 2017, kterou bylo přezkoumávané daňové řízení zahájeno a již proto jsou zcela nedůvodné. Naopak věci samé, o které celní orgány rozhodovaly, tj. zda žalobci v souvislosti s vymoženými prostředky vznikl vratitelný přeplatek, se žádné žalobní body netýkají.
11. K výše uvedenému lze dodat, že z obsahu spisu nevyplývá jednoznačný závěr o tom, jakým způsobem byla konečná daňová povinnost za sporná zdaňovací období žalobci stanovena. Ze shodných tvrzení účastníků lze usuzovat, že se tak stalo na základě dodatečných daňových přiznání žalobce (jejichž podání sám v žalobě potvrdil), na jejichž základě pak byla daň doměřena ve shodné výši, v jaké měla být zajištěna zajišťovacími příkazy. Nicméně uvedený závěr není pro projednávanou věc s ohledem na obsah žalobních bodů podstatný, proto ani nelze vytýkat celním orgánům, že se daňovou povinností žalobce za sporná zdaňovací období podrobně nezabývaly a dovozovat z toho nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí. Stejně tak nebylo povinností celních orgánů zabývat se v řízení daňovou kontrolou zakončenou zprávou ze dne 30. 1. 2018, která se týkala jiných zdaňovacích období (leden až duben 2013), proto ani krajský soud tuto zprávu k důkazu neprovedl. Případným zohledněním výsledků této daňové kontroly na stanovení daně v měsících, o které v tomto řízení jde, se lze zabývat pouze v řízení o stanovení daně za příslušná zdaňovací období. Má-li žalobce za to, že mu daň za sporná zdaňovací období (měsíce březen 2012 až květen 2012, září a říjen 2013 a duben 2014) nebyla stanovena správně, je na něm aby zvážil, zda má k dispozici případné procesní prostředky stanovené daňovým řádem, kterými lze dosáhnout přezkumu jeho sporné daňové povinnosti. Tyto procesní prostředky však nelze obcházet žádostmi o vrácení zajištěných prostředků, jak se stalo v přezkoumávané věci.

12. S ostatními žalobními námitkami, které žalobce koncipoval pouze obecně, je krajský soud schopen se vypořádat rovněž toliko obecným způsobem, tj. v takovém rozsahu, v jakém je žalobce v žalobě uplatnil. Proto krajský soud uvádí pouze obecně, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady, které by mohly mít za následek jeho nepřezkoumatelnost ani nevypořádané námitky. Taktéž v rámci namítaného porušení ustanovení o daňovém řízení a práv vyplývajících z Listiny základních práv a svobod žalobce neuvedl, v čem konkrétně porušení ustanovení o daňovém řízení spočívalo, a která žalobcova základní práva byla porušena, proto se ani k těmto namítaným vadám nelze blíže vyjádřit.
13. Krajský soud uzavírá, že veškeré žalobní body shledal jako nedůvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu daňových orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal ani žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle pravidel uvedených v § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, když žalobce v řízení úspěšný nebyl a procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 13. března 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu